

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **M. H.**, zastoupený JUDr. Tomášem Doležalem, advokátem se sídlem náměstí Republiky 679/5, Opava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2019, č. j. MSK 144126/2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 12. 2019, č. j. 20 A 12/2019 - 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Opavy (dále jen „prvostupňový orgán“) svým rozhodnutím ze dne 7. 9. 2018, č. j. MMOP 105492/2018 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), zamítl žádost žalobce o obnovu řízení o přestupku vedeného u prvostupňového orgánu pod sp. zn. 19304/2016/DOPR/BOP (dále jen „přestupek“). Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání, které žalovaný v záhlaví citovaným rozhodnutím (dále též „napadené rozhodnutí“) zamítl.

[2] V řízení o přestupku rozhodl prvostupňový orgán dne 5. 12. 2016 pod č. j. MMOP 137145/2016. Žalobce se proti jeho rozhodnutí dne 25. 1. 2017 odvolal, ale žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 2. 2017, č. j. MSK 17281/2017, jeho odvolání zamítl jako opožděné podle § 92 odst. 1 správního řádu. Žalovaný vyšel z předpokladu, že prvostupňové rozhodnutí o přestupku bylo žalobci doručeno dne 19. 12. 2016, a to fikcí podle § 24 správního

řádu po neúspěšném pokusu o jeho doručení na adresu trvalého pobytu žalobce. Žalobce proti tomu podal žalobu, v níž zpochybňoval splnění podmínek pro fikci doručení, ale Krajský soud v Ostravě ji rozsudkem ze dne 6. 9. 2017, č. j. 20 A 5/2017 - 29, zamítl.

II. Řízení před krajským soudem

[3] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Namítal nicotnost rozhodnutí prvostupňového orgánu a žalovaného pro jejich věcnou nepříslušnost; podle § 100 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, měl o obnově řízení rozhodovat žalovaný jako správní orgán, který o přestupku rozhodl v posledním stupni, a o odvolání žalobce Ministerstvo dopravy, nikoli žalovaný. Žalobce dále rozporoval důvody, pro které správní orgány nevyhověly jeho žádosti o obnovu řízení. Podle žalobce je otázka doručování otázkou skutkovou, neboť podléhá dokazování, a důvodem jeho žádosti o obnovu řízení byly nové, dosud neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které v něm nemohl uplatnit, protože vyšly najevo až po vydání rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost.

[4] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Pojem „rozhodnutí ve věci“ podle § 100 odst. 1 a 2 správního řádu vyložil jako meritorní rozhodnutí, tj. pouze rozhodnutí podle § 67 odst. 1 správního řádu, kterým bylo v určité věci založeno, změněno nebo zrušeno právo anebo povinnost jmenovitě určené osoby nebo prohlášeno, že určitá osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá; nikoli rozhodnutí, kterými se v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách, tedy i rozhodnutí o zamítnutí opožděného odvolání. Odkázal přitom na odbornou literaturu a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 As 302/2018 - 55, č. 3919/2019 Sb. NSS. Žalovaný jako odvolací správní orgán toliko zamítl žalobcovu opožděnou odvolání, a jeho rozhodnutí proto nelze pro účely obnovy řízení považovat za rozhodnutí ve věci. Uzavřel proto, že k rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení podle § 100 odst. 2 správního řádu byl věcně příslušný prvostupňový orgán, neboť ten v předchozím přestupkovém řízení rozhodoval ve věci naposledy.

[5] Krajský soud dále uvedl, že z takto vymezené přípustnosti obnovy řízení vyplývá, že důvody obnovy se musí vztahovat ke skutkovým okolnostem týkajícím se věci samé. Institut obnovy řízení neslouží k přezkumu procesních otázek. Nejde přitom o to, zda se i v případě procesních otázek může dokazovat, což je zajisté pravdou. Rozhodující je to, že institut obnovy řízení je vyhrazen pouze pro skutkové novoty (ať již jde o nová tvrzení nebo důkazy) ve vztahu k meritu věci. Odkázal přitom na závěry citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 302/2018 - 55, s tím, že z výjimečnosti institutu obnovy řízení plyne restriktivní přístup k jeho přípustnosti, a proto se dotýká užšího okruhu rozhodnutí.

III. Obsah kasační stížnosti

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozhodnutí krajského soudu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel zaprvé namítá, že příslušným pro rozhodnutí o jeho žádosti o obnovu řízení byl v prvním stupni žalovaný, nikoli prvostupňový orgán, a v druhém stupni Ministerstvo dopravy, nikoli žalovaný, a proto je napadené rozhodnutí nicotné. V té souvislosti připomíná svou žalobní argumentaci: zaprvé, že žalovaným citovaná právní literatura neobsahuje žádný obecně přijímaný a ustálený právní názor, a zadruhé, že v souladu se zásadou bezrozpornosti

pokračování

právního řádu je nutno pojem *správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni* vykládat jednotně pro správní řád (§ 100 odst. 2 věta třetí) i soudní řád správní (§ 69). Stěžovatel proto rovněž namítá, že krajský soud dostatečně nevypořádal jeho žalobní body.

[8] Stěžovatel zpochybňuje použitelnost krajským soudem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 302/2018 – 55. Uvádí, že vlastnosti, které zmíněný rozsudek přičítá usnesení o účastenství podle § 28 správního řádu, nejsou vlastnostmi, které má rozhodnutí o zamítnutí odvolání z důvodu opožděnosti podle § 92 odst. 1 správního řádu, a proto na něj nelze vztahovat výše uvedené závěry. První odlišností je forma (rozhodnutí v. usnesení), druhou a zásadní odlišností je skutečnost, že rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu se řízení končí; jedná se o rozhodnutí odvolacího orgánu, proti němuž není přípustný žádný řádný opravný prostředek; nejde o rozhodnutí učiněné v rámci probíhajícího řízení, neboť samo o sobě je rozhodnutím ve věci a završením řízení o odvolání.

[9] Z druhého stěžovatel brojí proti závěrům krajského soudu, že důvody obnovy řízení se musí vztahovat ke skutkovým okolnostem týkajícím se věci samé, a opětovně namítá nedostatečné vypořádání své žalobní argumentace. Upozorňuje, že z § 100 odst. 1 správního řádu plyne omezení obnovy řízení pouze na skutkové otázky, přičemž není vyloučeno, že i otázky procesní budou otázkami skutkovými, které se prokazují a u nichž se mohou objevit nové skutečnosti nebo důkazy, jako je právě otázka doručování. Omezení důvodu obnovy podle § 100 odst. 1 správního řádu spočívá v tom, že lze obnovit řízení, které bylo již ukončeno pravomocným rozhodnutím ve věci. Není rozhodné, zda je tímto rozhodnutím rozhodnutí prvostupňového orgánu o přestupku nebo napadené rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání pro opožděnost podle § 92 odst. 1 správního řádu; tato otázka má vliv toliko na příslušnost k projednání žádosti o obnovu řízení. Řízení bylo totiž nepochybně ukončeno pravomocným rozhodnutím ve věci, ať již prvostupňovým rozhodnutím nebo zamítavým rozhodnutím žalovaného. Ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu proto nebrání tomu, aby bylo obnoveno řízení ukončené rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu. Novými skutečnostmi a důkazy, které mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, mohou být dle stěžovatele i skutečnosti a důkazy, které povedou k závěru, že odvolání proti rozhodnutí o přestupku nebylo opožděné a že odvolací orgán vyřeší věc meritorně jinak. Stěžovatel proto uzavírá, že nelze tvrdit, že institut obnovy řízení neslouží k přezkumu procesních otázek. Kritérium, zda je něco procesní otázkou, je totiž pro přípustnost obnovy řízení nerozhodné. Rozhodná jsou toliko kritéria explicitně uvedená v § 100 odst. 1 správního řádu. Žádost stěžovatele o obnovu řízení tedy měla být věcně posouzena, a nikoli zamítnuta s poukazem na nemožnost použití institutu obnovy řízení.

[10] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel, kasační stížnost byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátem.

[12] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, přičemž žádnou takovou vadu neshledal.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Krajský soud se sice mohl podrobněji vypořádat s žalobní argumentací, ale stručnost jeho odůvodnění sama o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu v míře, která by odůvodňovala jeho zrušení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015 - 32, č. 3919/2019 Sb. NSS). Jak totiž k nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016 - 123, „*aplikace tohoto kasačního důvodu připadá v úvahu výjimečně, není-li z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vůbec patrné, jak soud hodnotil podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v rámci žalobních bodů. Naopak nelze považovat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění lze (byť i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor krajský soud zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že odůvodnění krajského soudu je pouze stručné či argumentačně chudé, popř. že krajský soud nevyvracel každý dílčí argument uplatněný účastníky (osobami zúčastněnými na řízení). [...] Je nutné si uvědomit, že „přezkoumatelnost“ rozhodnutí krajského soudu není hodnotou sama o sobě. [...] I proto je nutné k aplikaci kasačního důvodu spočívajícího v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů přistupovat krajně zdrženlivě.“* Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil tvrzením o naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel sice formálně uplatnil také důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ale nijak jej nerozvedl, takže Nejvyšší správní soud neměl příležitost zkoumat jeho opodstatněnost. Níže se proto věnuje namítané nesprávnosti právního posouzení krajským soudem, jež tvoří jádro kasační stížnosti.

[15] Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování* (zvýraznění podtržením zde i dále v textu doplněno Nejvyšším správním soudem).

[16] Podle § 100 odst. 2 věty poslední správního řádu *o obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.*

[17] Podle § 67 odst. 1 správního řádu *rozhodnutím správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci proklaňuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách.*

[18] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právními závěry krajského soudu, že pod pojmem *rozhodnutí ve věci* se pro účely § 100 odst. 1 a 2 správního řádu rozumějí toliko meritorní rozhodnutí, tj. pouze rozhodnutí podle § 67 odst. 1 správního řádu, kterými bylo v určité věci založeno, změněno nebo zrušeno právo anebo povinnost jmenovitě určené osoby nebo prohlášeno, že určitá osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá; nikoli rozhodnutí, kterými se v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách. Z toho plyne, že institut obnovy řízení neslouží k přezkumu procesních otázek; institut obnovy je vyhrazen pouze pro skutkové novoty (ať již jde o nová tvrzení nebo důkazy) ve vztahu k věci samé.

[19] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 As 302/2018 - 55, č. 3919/2019 Sb. NSS, uvedl: „*Návětí § 100 odst. 1 správního řádu užívá pojem „rozhodnutí ve věci“, omezuje tedy okruh svého působení v rámci „rozhodnutí“, jinak by zde nebyl dodatek „ve věci“. V kontextu správního řádu se jedná o rozhodnutí v užším slova smyslu. Z výjimečnosti obnovy řízení rovněž plyne restriktivní přístup k její přípustnosti. Z uvedeného lze pak dovodit, že by se měla dotýkat užšího okruhu rozhodnutí.“*

pokračování

[20] Komentář k § 100 odst. 2 správního řádu uvádí: „O *obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni. Někdy může být sporné, který správní orgán pokládat za správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni. Za rozhodnutí ve věci by se zřejmě i v tomto případě mělo pokládat rozhodnutí o předmětu řízení. Pokud by tak např. odvolací orgán rozhodl podle § 92 pouze o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného, bude správním orgánem, který ve věci rozhodl v posledním stupni, správní orgán prvního stupně.*“ (VEDRAL, Josef. Správní řád. Komentář. II. vydání. Praha: Bova Polygon 2012, s. 868).

[21] Z výše uvedeného vyplývá, že věcně příslušným k rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení byl prvostupňový orgán, který ve věci stěžovatelova přestupku meritorně rozhodl v posledním stupni. Jelikož se důvody obnovy řízení musí vztahovat ke skutkovým okolnostem týkajícím se věci samé, nikoli k procesním otázkám, postupoval žalovaný v souladu se zákonem, když žádost stěžovatele o obnovu řízení zamítl.

[22] Stěžovatelova argumentace zásadou bezrozpornosti právního řádu, konkrétně srovnáním § 100 odst. 2 věty třetí správního řádu a § 69 s. ř. s., není přílehlavá. Soudní řád správní a správní řád vycházejí z odlišného významu pojmů rozhodnutí; nejen tyto pojmy jsou v těchto dvou předpisech vzájemně autonomní. Podle § 69 s. ř. s. je navíc v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu žalovaným vždy *správní orgán, který rozhodl v posledním stupni*, tj. i správní orgán, který zamítl odvolání žalobce z procesních důvodů, např. pro opožděnost. Avšak podle § 100 odst. 4 věta třetí správního řádu *o obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni*. Zásada bezrozpornosti právního řádu zde proto nemůže nalézt uplatnění, neboť tomu brání jak zjevně odlišný jazykový význam a z něj plynoucí obsah srovnávaných ustanovení, tak i judikaturou a doktrínou akceptované odlišnosti pojmu rozhodnutí napříč citovanými předpisy (a dokonce i uvnitř správního řádu), které odrážejí jejich odlišné účely.

[23] Stěžovateli lze přisvědčit, že krajským soudem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 As 302/2018 - 55, č. 3919/2019 Sb. NSS, se věnoval obnově řízení ve vztahu k usnesení o účastenství podle § 28 správního řádu, nikoli k rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost. Obecné závěry krajského soudu však lze analogicky použít i v projednávaném případě. K argumentům stěžovatele je třeba zdůraznit, že pro závěr Nejvyššího správního soudu nebyla klíčová forma správního aktu, tj. zda žádost o obnovu řízení směřuje vůči usnesení, či rozhodnutí; rozhodné je, zda žádost směřuje vůči rozhodnutí *ve věci* (§ 100 odst. 1 správního řádu). Tím je pouze rozhodnutí podle § 67 odst. 1 správního řádu, kterým bylo v určité věci založeno, změněno nebo zrušeno právo anebo povinnost jmenovitě určené osoby nebo prohlášeno, že určitá osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá. Rozhodnutí odvolacího správního orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost podle § 92 odst. 1 správního řádu takovým rozhodnutím není, neboť jde o rozhodnutí, kterým se v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách.

[24] Opírá-li stěžovatel v žalobě své přesvědčení o věcné nepřislušnosti prvostupňového orgánu o argument, že podle soudního řádu správního (§ 113) je k rozhodnutí o obnově řízení *příslušný soud, který vydal rozhodnutí, proti němuž návrh na obnovu řízení směřuje*, a proto je tak třeba interpretovat i správní řád, nemůže přehlížet specifika úpravy tohoto institutu v soudním řádu správním (a samozřejmě ani citované znění § 100 odst. 4 věta třetí správního řádu). Obnova řízení podle soudního řádu správního je přípustná toliko proti rozsudkům, tj. meritorním rozhodnutím, v řízení o ochraně před zásahem správního orgánu a ve věcech politických stran a politických hnutí. Obnova řízení není přípustná ani proti rozsudku o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ani proti rozsudku o kasační stížnosti – natož pak proti odmítavému usnesení pro opožděnost. Tomu také odpovídá znění § 113 s. ř. s., neboť příslušným soudem bude vždy

nalézací soud (nikdy jím nebude kasační soud). Komentář k soudnímu řádu správnímu uvádí: „Obnova řízení je oproti kasační stížnosti velmi úzce nastaveným mimořádným opravným prostředkem, který je tomu odpovídajícím způsobem využíván i v praxi. Ústavní konformita tohoto omezení je opřena o konstantní judikaturu Ústavního soudu, podle níž právo na mimořádný opravný prostředek nepatří mezi ústavně zaručená veřejná subjektivní práva (viz k tomu náleží ÚS sp. zn. Pl. ÚS 15/2001, vyhl. pod č. 424/2001 Sb., a dále náleží ÚS sp. zn. II. ÚS 236/2011). Je tedy na vůli zákonodárce, zda vůbec a v jakém rozsahu obnovu řízení v daném typu procesu připustí. Obnova řízení ve správním soudnictví je přípustná pouze proti pravomocnému rozsudku.“ (POTĚŠIL, Lukáš a kol. Soudní řád správní. Praha: Nakladatelství Leges, 2014, § 111). Nastíněná úprava institutu obnovy řízení v soudním řádu správním svědčí ve prospěch restriktivního pojetí tohoto institutu i ve správním řádu.

[25] O účelu institutu obnovy řízení a o nezbytnosti jeho restriktivního výkladu vypovídá i jeho úprava v jiných procesních předpisech. Obnova řízení je v civilním soudním řízení přípustná pouze proti meritorním rozhodnutím, zatímco k mimořádnému přezkumu procesních rozhodnutí slouží zvláštní institut žaloby pro zmatečnost. Komentář k zákonu č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, k tomu uvádí: „Obnova řízení je možná jen u pravomocných rozsudků a usnesení ve věci samé. Pojem ‚věc sama‘ je právní teorií i soudní praxí vykládán jednotně jako věc, která je oním předmětem, pro něž se řízení vede. [...] Zatímco žaloba na obnovu řízení je přípustná jen proti rozhodnutím, kterými řízení skončilo rozhodnutím ve věci (tj. o nároku, o němž se vede - viz § 228), lze žalobou pro zmatečnost za podmínek zákonem stanovených (§ 229 odst. 1, 4) napadnout kromě pravomocných rozhodnutí ve věci samé též pravomocná rozhodnutí procesní povahy (např. usnesení o zastavení řízení, o odmítnutí žaloby, apod.).“ (JIRSA, Jaromír a kol. Občanské soudní řízení. Soudcovský komentář. Kniha IV. 3. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2019, k § 228, 229).

[26] Také zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád, připouští obnovu řízení pouze u meritorních rozhodnutí. Trestní kolegium Nejvyššího soudu ve svém stanovisku ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. Tpjn 302/2012, zdůraznilo, že výčet rozhodnutí uvedených v ustanovení § 277 trestního řádu, u nichž lze povolit obnovu řízení, je taxativní, a proto jejich okruh nelze rozšiřovat ani s použitím analogie ve prospěch obviněného. Zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, sice na rozdíl od správního řádu výslovně neomezuje obnovu řízení na pravomocná rozhodnutí ve věci, ale tato skutečnost vyplývá ze specifík daňového řádu, který v § 101 pojmově nerozlišuje meritorní a nemeritorní (procesní) rozhodnutí.

[27] Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s právními závěry krajského soudu. Ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu možnost obnovy explicitně omezuje na řízení před správním orgánem ukončená pravomocným rozhodnutím ve věci. Je přitom v zásadě na vůli zákonodárce, vůči kterým řízením, v jakém rozsahu a v jakých lhůtách obnovu řízení umožní. Nepřípustit přílišnou extenzi institutu obnovy řízení ve správním řízení je navíc v souladu se zásadou bezrozpornosti právního řádu a v zájmu jeho vnitřní koherence, a to s ohledem na úpravu tohoto institutu v jiných procesních předpisech. Nejvyšší správní soud tedy nepřisvědčil tvrzení stěžovatele o naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[28] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené závěry zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. věty poslední jako nedůvodnou.

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto řízení o kasační stížnosti úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému v souvislosti

pokračování

s tímto řízením nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu